

Nr 644

Varumärkeslag;

given Stockholms slott den 2 december 1960.

Vi GUSTAF ADOLF, med Guds nåde, Sveriges, Götes och endes Konung, göra veterligt: att Vi, med riksdagen¹, funnit tt förordna som följer.

Allmänna bestämmelser

1 §.

Genom registrering enligt denna lag förvärvar näringsidkare ensamrätt varumärke såsom särskilt kännetecken för att från andras varor skilja dana varor, som han tillhandahåller i sin rörelse.

Varumärke kan bestå av figur, ord, bokstäver eller siffror, så ock av sär- en utstyrsel av vara eller dess förpackning.

Vad i denna lag stadgas om varor skall i tillämpliga delar gälla även tjäns- r.

Om kollektivmärken är särskilt stadgat.

2 §.

Näringsidkare har även utan registrering ensamrätt till varumärke, då ärket blivit inarbetat.

Genom inarbetning förvärvar han ensamrätt jämväl till slagord eller an- ti i näringen använt särskilt varukännetecken.

tt kännetecken anses inarbetat, om det här i riket bland dem, till vilka t riktar sig, är allmänt känt som beteckning för innehavarens varor.

3 §.

nvar må i näringsverksamhet använda sitt släktnamn eller sin firma m kännetecken för sina varor, där det ej är ägnat att framkalla förväx- g med annans skyddade varukännetecken. Näringsidkare har ock skydd ligt denna lag mot att namnet eller firman av annan obehörigen användes om dylikt kännetecken.

4 §.

Rätt till varukännetecken enligt 1—3 §§ innebär, att annan än inneha- en icke må i näringsverksamhet använda ett därmed förväxlingsbart kän- tecken för sina varor, vare sig på varan eller dess förpackning, i reklam r affärshandling eller på annat sätt, däri inbegripet jämväl muntlig ändning. Vad nu sagts skall gälla oavsett om varan tillhandahålles eller sedd att tillhandahållas här i riket eller utomlands eller ock hit införes.

Är i fall som avses i 2 § kännetecknet icke inarbetat i hela riket, gäller rätten endast inom det område där kännetecknet är inarbetat.

Som otillåten användning enligt första stycket anses, att någon vid tillhandahållande av reservdel, tillbehör eller liknande, som lämpar sig för annans vara, åberopar dennes kännetecken på sådant sätt, att det kan giva sken av att vad som tillhandahålles härrör från kännetecknets innehavare eller av att denne medgivit kännetecknets användning.

Har vara tillhandahållits under visst kännetecken och har därefter annan än kännetecknets innehavare väsentligt förändrat den genom bearbetning, reparation eller liknande, må ej, då varan ånyo tillhandahålles i näringsverksamhet här i riket, kännetecknet användas utan att förändringen tydligt anges eller eljest tydligt framgår.

5 §.

Ensamrätt till varukännetecken innefattar icke sådan del av kännetecknet, som huvudsakligen tjänar att göra varan eller dess förpackning mera ändamålsenlig eller eljest att fylla annan uppgift än att vara kännetecken.

6 §.

Kännetecken anses förväxlingsbara enligt denna lag endast om de avse varor av samma eller liknande slag.

Dock må även eljest förväxlingsbarhet undantagsvis kunna åberopas:

a) till förmån för kännetecken, som är synnerligen starkt inarbetat och känt inom vida kretsar av allmänheten här i riket, såframt med hänsyn härtill användningen av ett annat liknande kännetecken skulle innebära ett otillbörligt utnyttjande av det förras goodwill; eller

b) till förmån för kännetecken, som är inarbetat, där med hänsyn till den särskilda arten av de varor, om vilka är fråga, användningen av ett annat liknande kännetecken uppenbarligen skulle förringa det förras goodwill.

7 §.

Vid avgörande av tvist om rätt till varukännetecken, vilka äro förväxlingsbara, skall företräde givas den som kan åberopa tidigaste rättsgrund, där ej annat följer av vad nedan i 8 eller 9 § sägs.

8 §.

Har registrerat varumärke kommit till användning i icke oväsentlig omfattning, må rätt därtill, såvitt avser varor av samma eller liknande slag som de för vilka märket använts, bestå vid sidan av äldre rätt till förväxlingsbart kännetecken, såframt registreringen sökts i god tro och varit gällande i fem år från registreringsdagen innan talan väckes om dess bestånd.

9 §.

Har kännetecken inarbetats, må rätt därtill bestå vid sidan av äldre rätt till förväxlingsbart kännetecken, såframt innehavaren av den äldre rätten icke inom rimlig tid inskridit mot användningen av det yngre kännetecknet.

10 §.

I fall som avses i 8 eller 9 § må efter vad som finnes skäligen föreskrivas, att något av kännetecknen eller båda må användas endast på särskilt sätt, såsom i visst utförande, med tillfogande av en ortsangivelse eller med annat förtydligande.

11 §.

Författare, utgivare och förläggare av lexikon, handbok eller annan liknande tryckt skrift äro skyldiga att, på begäran av den som innehar registrerat varumärke, tillse, att varumärket ej återges i skriften utan att det framgår, att fråga är om dylikt märke.

mmar någon vad honom åligger enligt första stycket, är han skyldig att beriktiga till att beriktiga offentliggöras på det sätt och i den omgivning som finnes skäligt samt bekosta dylikt beriktiga.

Om registrering av varumärke

12 §.

Varumärke registreras i varumärkesregistret, som föres för hela riket av Patent- och registreringsverket.

13 §.

Varumärke må registreras allenast såframt det är ägnat att särskilja innehavarens varor från andras. Märke, som uteslutande eller med endast mindre ändring eller tillägg anger varans art, beskaffenhet, mängd, användning, pris eller geografiska ursprung eller tiden för dess framställande, all icke i och för sig anses äga särskiljningsförmåga. Vid bedömning av om ett märke äger särskiljningsförmåga skall hänsyn tagas till alla föreliggande omständigheter och särskilt till den tid och omfattning märket varit i bruk.

Varumärke, som enbart består av bokstäver eller siffror och icke kan anses som figurmärke, må registreras endast om märket genom inarbetning äger äga särskiljningsförmåga.

Såsom varumärke må icke registreras kännetecknen, enbart bestående av namn, som är ägnat att uppfattas såsom sökandens släktnamn eller hans efternamn jämte förnamn, initialer, titel eller dylikt eller ock såsom firma.

14 §.

Varumärke må ej registreras:

1) om i märket utan tillstånd intagits sådan statlig eller internationell teckning eller sådant kommunalt vapen, som enligt lag eller författning icke må obehörigen brukas såsom varumärke, eller ock något som lätt kan förväxlas därmed;

2) om märket uppenbarligen är ägnat att vilseleda allmänheten;

3) om märket eljest strider mot lag eller författning eller allmän ordning eller är ägnat att väcka förargelse;

4) om märket innehåller eller består av något, som är ägnat att uppfattas som annans firma eller ock såsom annans släktnamn, konstnärsnamn eller likartat namn eller annans porträtt, där namnet eller porträttet uppenbarligen icke åsyftar någon sedan länge avliden;

5) om märket innehåller något, som är ägnat att uppfattas såsom titel för annans skyddade litterära eller konstnärliga verk, där titeln är egen, eller kränker annans upphovsrätt till litterärt eller konstnärligt verk eller annans rätt till fotografisk bild eller mönster;

6) om märket är förväxlingsbart med annan näringsidkares namn eller firma, med annans varumärke, som är registrerat efter tidigare ansökan, eller med annans varukännetecken, som är inarbetat då ansökan om registrering göres; eller

7) om märket är förväxlingsbart med varukännetecknen, som vid tiden för ansökan användes av annan, samt ansökan gjorts med vetskap om och sökanden ej använt sitt märke innan det andra kännetecknet varit i bruk.

I fall som avses under 4), 5), 6) och 7) må registrering ske, om den vars ansökan är i fråga medger det och hinder enligt första stycket eljest ej möter.

15 §.

Ensamrätt, som vinnes genom registrering av varumärke, innefattar icke sådan beståndsdel av märket, som ej ensam för sig kan registreras.

Innehåller märke dylik beståndsdel och finnes särskild anledning att antaga, att märkets registrering kan föranleda ovisshet om ensamrättens omfattning, må vid registreringen denna beståndsdel uttryckligen undantagas från skyddet.

Visas senare att märkesdel, som undantagits från skydd, blivit registrerbar, må ny registrering ske av märkesdelen eller ock av hela märket utan dylikt undantag.

16 §.

Varumärke registreras i en eller flera klasser av varor. Indelningen i klasser fastställs av patent- och registreringsverket.

17 §.

Den som vill låta registrera varumärke skall till registreringsmyndigheten kandens namn eller firma samt den rörelse och de slag eller klasser av varor ingiva skriftlig ansökan härom. Ansökningen skall innehålla uppgift om söför vilka märket är avsett; därjämte skall märket tydligt angivas.

18 §.

Söker någon registrering av varumärke, som han första gången använt för vara förevisad på internationell utställning, inom sex månader efter den dag då varan först utställdes, skall ansökningen, under de närmare villkor Konungen föreskriver, i förhållande till andra ansökningar eller med hänsyn till skedd användning av andra kännetecken anses gjord nämnda dag.

19 §.

Har sökanden icke iakttagit vad om ansökan är föreskrivet eller finner registreringsmyndigheten eljest hinder föreligga för bifall till ansökningen, skall sökanden föreläggas att inom viss tid avgiva yttrande eller vidtaga rättelse, vid äventyr att ansökningen avskrivs.

Finns registreringsmyndigheten även efter det yttrande avgivits hinder för bifall föreligga, skall ansökningen avslås, där ej anledning förekommer att giva sökanden nytt föreläggande.

20 §.

Äro ansökningshandlingarna fullständiga och finnes ej hinder för registrering föreligga, skall registreringsmyndigheten kungöra ansökningen.

Den som vill framställa invändning mot ansökningen skall göra detta skriftligen till registreringsmyndigheten inom två månader från kungörelsedagen.

21 §.

Efter utgången av tid, som sägs i 20 §, skall registreringsmyndigheten företaga ansökningen till fortsatt prövning.

Bifalles ansökningen, skall, sedan beslutet härom vunnit laga kraft, märket intagas i registret samt kungörelse därom utfärdas.

Avslås eller avskrivs ansökan, som kungjorts enligt 20 §, skall beslutet härom, sedan det vunnit laga kraft, kungöras.

22 §.

Registrering gäller från dagen för ansökningens ingivande till dess tio år förflutit från registreringsdagen.

Registrering förnyas på innehavarens ansökan, varje gång för tio år från utgången av föregående registreringsperiod.

23 §.

Ansökan om förnyelse göres skriftligen hos registreringsmyndigheten tidigast ett år före och senast sex månader efter registreringsperiodens utgång.

Om handläggning av ansökan om förnyelse skall vad i 19 § stadgas äga motsvarande tillämpning.

24 §.

På ansökan av innehavare av registrerat varumärke må i registret göras sådana oväsentliga ändringar i märket, som ej påverka helhetsintrycket därav.

Om registrerings upphörande

25 §.

Om varumärke registrerats i strid mot denna lag och skälet mot registrering alltjämt föreligger, må i den ordning nedan stadgas registreringen hävas, där ej enligt 8 eller 9 § rätt till märket likväl må bestå.

Registreringen må ock hävas, om innehavaren ej längre är näringsidkare eller om märket är vilseledande, förlorat sin särskiljningsförmåga eller blivit stridande mot allmän ordning eller ägnat att väcka förargelse, så ock om märket icke varit i bruk under de fem senaste åren och innehavaren icke visar skäl för sin underlåtenhet att använda märket.

26 §.

Om registrerings hävande må envar som lider förfång av registreringen föra talan vid domstol mot märkeshavaren. Talan, som grundas på stadgande i 13 §, 14 § 1) — 3) eller 25 § andra stycket, må ock föras av myndighet om Konungen bestämmer ävensom av sammanslutning av berörda näringsidkare.

Angående domstols behörighet i mål om registrerings hävande skall utöver vad eljest är stadgat gälla, att Stockholms rådhusrätt är behörig, då märkeshavaren icke har hemvist inom riket.

27 §.

Sedan beslut om registrerings hävande vunnit laga kraft, skall märket avöras ur registret.

Vad i första stycket sägs skall jämväl gälla om registreringen ej förnyas eller om märkets innehavare begär dess avförande ur registret.

Särskilda bestämmelser om registrering av utländska varumärken

28 §.

Söker någon, som icke driver näring i Sverige, registrering av varumärke, skall han visa att märket är för honom i hemlandet registrerat för de varor ansökningen här i riket avser.

Under förutsättning av ömsesidighet äger Konungen föreskriva, att beträffande viss främmande stat vad i första stycket stadgas icke skall äga tillämpning.

29 §.

Konungen äger under förutsättning av ömsesidighet förordna, att varumärke som är registrerat i främmande stat må, med de förbehåll som angivits i förordnandet, kunna registreras i Sverige så som det är registrerat i främmande staten. Beträffande varumärke, som eljest icke kunnat

registreras här, skall sådan registrering icke gälla i vidare mån eller för längre tid än i den främmande staten.

30 §.

Konungen äger under förutsättning av ömsesidighet förordna, att, där varumärke tidigare anmälts till registrering i främmande stat, ansökan om registrering här i riket skall, under de villkor som i förordnandet angivas, i förhållande till andra ansökningar eller med hänsyn till skedd användning av andra kännetecken anses gjord samtidigt med anmälningen i den främmande staten.

31 §.

Innehavare av registrerat varumärke, vilken icke har hemvist i Sverige, skall hava ett här bosatt ombud, som äger företräda honom i allt som rör märket. Anteckning härom skall göras i varumärkesregistret.

Finnes icke behörigt ombud antecknat, skall registreringsmyndigheten under innehavarens sist uppgivna adress förelägga honom att inom viss tid vidtaga rättelse, vid äventyr att märket avföres ur registret.

Om överlåtelse och licens

32 §.

Överlåtes rörelse, till vilken hör varumärke eller kännetecken som avses i 2 § andra stycket, innefattas detta i överlåtelsen, där ej annat avtalats.

33 §.

Har registrerat varumärke överlåtit, skall på begäran anteckning därom göras i varumärkesregistret. Sådan anteckning må dock ej ske, där överlåtelsen skett utan samband med överlåtelse av den rörelse till vilken varumärket hör samt dess användning av den nye innehavaren uppenbarligen är ägnad att vilseleda allmänheten.

I mål och ärenden angående varumärke skall den anses som innehavare av märket, vilken senast blivit införd i registret i sådan egenskap.

34 §.

Har innehavaren av registrerat varumärke medgivit annan rätt att i näring använda märket (*licens*), skall på begäran anteckning därom göras i varumärkesregistret. Sådan anteckning må dock ej ske, där licenstagarens användning av märket uppenbarligen är ägnad att vilseleda allmänheten. Visas att licensen upphört att gälla, skall anteckningen avföras ur registret.

Där ej annat avtalats, äger licenstagare ej överlåta sin rätt vidare.

Rätt till varumärke eller kännetecken, som avses i 2 § andra stycket, må ej tagas i mät. Avträdes innehavarens egendom till konkurs, ingår dock rätten i konkursboet.

Om förbud mot användning av vilseledande varukännetecken

35 §.

Om varukännetecken, efter överlåtelse eller sedan licens därtill upplåtits, är vilseledande i den nye innehavarens eller licenstagarens hand, äger domstol i den omfattning som finnes påkallat vid vite förbjuda honom att använda kännetecknet.

Sådant förbud må ock eljest meddelas, där varukännetecken är vilseledande eller innehavare av varukännetecken eller annan med hans medgivande använder kännetecknet på sådant sätt, att allmänheten vilseledes.

lan enligt denna paragraf må föras av myndighet som Konungen be-
mer, så ock av envar som lider förfång av kännetecknets användning
ensom av sammanslutning av berörda näringsidkare.

36 §.

I samband med utdömande av vite äger rätten efter vad som finnes skäligt
förordna, att varukännetecken som i strid mot förbud enligt 35 § anbragts
å vara, förpackning, reklamtryck, affärshandling eller dylikt skall utplå-
as eller så ändras, att det icke längre är vilseledande. Kan sådan åtgärd
j ske annorledes, må förordnas, att den märkta egendomen skall förstö-
as eller på visst sätt ändras.

Egendom som avses i första stycket må i avbidan på förordnande som
är sägs tagas i beslag; därvid skall vad om beslag i brottmål i allmänhet
r stadgat äga motsvarande tillämpning.

Ansvar och ersättningsskyldighet m. m.

37 §.

Gör någon intrång i rätt till varukännetecken enligt 4—10 §§ (*varumär-
esintrång*), och sker det uppsåtligen, straffes med böter eller fängelse i
ögst sex månader.

Brottet må åtalas av allmän åklagare endast om det av målsägande angi-
es till åtal.

38 §.

Den som uppsåtligen eller av oaktsamhet gör sig skyldig till varumärkes-
intrång skall ersätta av intrånget föranledd skada. Föreligger endast ringa
oaktsamhet, må ersättningen därefter jämkas.

39 §.

Grundas talan om varumärkesintrång på registrering enligt denna lag,
all såvitt angår tid före registreringsdagen 37 § icke äga tillämpning. För
d innan ansökan om registrering kungjorts enligt 20 § skall icke heller
§ äga tillämpning, där ej intrånget skett uppsåtligen.

40 §.

Talan om ersättning enligt 38 § må endast avse skada under de fem se-
ste åren innan talan väcktes. För skada, varom talan ej förts inom tid
m nu sagts, skall rätten till ersättning vara förlorad.

Utan hinder av vad i första stycket sägs må, där anspråk grundas på re-
gistrering enligt denna lag, talan föras om intrång som skett före registre-
ringsdagen, därest talan väckes inom ett år från nämnda dag.

41 §.

På yrkande av den som lidit varumärkesintrång äger rätten efter vad som
finnes skäligt förordna, att varukännetecken som obehörigen anbragts på va-
rpackning, reklamtryck, affärshandling eller dylikt skall utplånas eller
ändras, att missbruk därav ej kan ske. Kan sådan åtgärd ej ske annorle-
, må förordnas, att den märkta egendomen skall förstöras eller på visst
ändras. I sådant fall äger rätten ock, på yrkande, förordna, att egendo-
n skall mot lösen utlämnas till den som lidit intrånget.

är avsedd egendom må, där brott som avses i 37 § skäligen kan antagas
eligga, tagas i beslag; därvid skall vad om beslag i brottmål i allmänhet
stadgat äga motsvarande tillämpning.

42 §.

Häves registrering av varumärke må, sedan domen därom vunnit laga kraft, påföljd för intrång i rätten till varumärket enligt 37—41 §§ ej ådömas.

I mål om sådant intrång skall rätten, på yrkande av den mot vilken talan föres, förklara målet vilande i avbidan på att frågan om registrerings hävande slutligen avgöres. Är talan härom icke väckt, skall rätten i samband med vilandeförklaringen förelägga honom viss tid inom vilken sådan talan skall väckas.

43 §.

Vill den som fått licens till varukännetecken till sig upplåten anställa intrångstalan, skall han därom underrätta kännetecknets innehavare, vid äventyr att hans talan ej upptages till prövning.

44 §.

Talan om fastställelse, huruvida rätt till varukännetecken består eller icke består eller om visst förfarande utgör intrång i sådan rätt eller ej, må av domstol upptagas till prövning, där ovisshet råder om förhållandet och denna länder käranden till förfång.

I mål härom skall vad i 43 § stadgas äga motsvarande tillämpning.

45 §.

Dom i mål om varumärkesintrång eller i mål, som avses i 26, 35 eller 44 §, skall genom domstolens försorg i avskrift sändas till patent- och registreringsverket.

Om kungörande, besvär m. m.

46 §.

Förutom i fall som avses i 20 och 21 §§ skall kungörande ske av registreringsförnyelse enligt 22 §, av ändring i registrerat märke enligt 24 §, av registreringsavförande enligt 27 och 31 §§ samt av anteckning i registret om överlåtelse enligt 33 § eller om licens enligt 34 §.

47 §.

Klagan över slutligt beslut av patent- och registreringsverket å varumärkesavdelning enligt denna lag må föras av sökanden ävensom, i fall då ansökan om registrering av varumärke bifallits oaktat invändning framställt i behörig ordning, av den som gjort invändningen. Klagan föres genom besvär hos verkets besvärsavdelning inom två månader från beslutets dag.

Över besvärsavdelningens beslut må klagan föras allenast av sökanden. Klagan föres genom besvär hos Konungen inom två månader från beslutets dag.

48 §.

Det ankommer på Konungen att meddela närmare föreskrifter om vad sökanden i registreringsärenden har att iakttaga, om kungörande som sägs i 20, 21 och 46 §§ samt eljest om förfarandet i dessa ärenden, om förfarandet vid besvär enligt 47 § och om sammansättningen av patent- och registreringsverkets besvärsavdelning vid prövning av dit fullföljda varumärkesärenden ävensom om varumärkesregistrets förande.

Vid ansökan om registrering av varumärke, om förnyelse, om ändring i registrerat varumärke enligt 24 § eller om anteckning i registret av överlåtelse eller licens ävensom vid besvär enligt 47 § första stycket skall erläggas avgift till belopp som Konungen föreskriver. För förnyelse skall stadgas högre avgift, om ansökan ingives efter registreringsperiodens utgång.

Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser

49 §.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1961; dock må dessförinnan bestämmelser meddelas av Konungen samt av patent- och registreringsverket liksom vad i lagen är för vissa fall stadgat.

50 §.

Genom denna lag upphävas:

- 1) lagen den 5 juli 1884 (nr 29) om skydd för varumärken; samt
- 2) förordningen den 28 november 1884 (nr 63) om svenska järn- och ståleffekters stämpling.

51 §.

Den nya lagen skall, med de undantag som nedan stadgas, äga tillämpning såväl å varumärke som registrerats med stöd av lagen om skydd för varumärken.

52 §.

Använder någon i näringsverksamhet obehörigen annans släktnamn eller firma som varukännetecken och är ej i den nya lagen påföljd stadgad här för, skall på talan av den, vars namn eller firma använts, domstol meddela förbud vid vite mot användningen.

I mål om utdömande av vite skall 36 § äga motsvarande tillämpning.

53 §.

Den tid av fem år varom stadgas i 8 § skall, såvitt avser varumärke som registrerats med stöd av lagen om skydd för varumärken, löpa från dagen för nya lagens ikraftträdande.

54 §.

Har ansökan om registrering av varumärke gjorts före nya lagens ikraftträdande men icke dessförinnan avgjorts genom laga kraft ägande beslut, såväl i stället för 13 och 14 §§ motsvarande bestämmelser i lagen om skydd för varumärken äga tillämpning, såframt ej sökanden begär att nämnda rättsakter skola tillämpas å ansökningen.

55 §.

Den i 16 § omnämnda registreringen i klasser skall beträffande varumärken, som registrerats med stöd av lagen om skydd för varumärken, genomföras först då registreringen förnyas enligt den nya lagen.

56 §.

Registrering, som förnyats enligt lagen om skydd för varumärken, gäller från den dag, som skulle hava varit registreringsperiodens slutdag, om det i 13 § föreskrivna sättet för giltighetstidens beräkning hade tillämpats vid den tid som skedd förnyelse. Dock skall, om enligt äldre lag registreringsperioden löper senare, den sålunda bestämda slutdagen gälla; förnyas registreringen sedermera enligt den nya lagen, skall registreringsperioden beräknas som om första punkten sägs.

Efter lagens ikraftträdande förnyelse första gången sökes av registrering, som förut blivit förnyad, må utan hinder av vad i 23 § sägs ansökning göras ett år innan den löpande registreringsperioden skulle utgå enligt äldre lag.

57 §.

Registrering, som meddelats enligt lagen om skydd för varumärken, må upphöra enligt 25 § första stycket nya lagen endast såframt registreringen jämkunnat enligt 10 § förstnämnda lag bringas att upphöra.

Talan om hävande enligt 25 § andra stycket av registrering, som meddelats enligt lagen om skydd för varumärken, må, om anspråket grundas på att märket ej varit i bruk under de fem senaste åren, ej väckas före utgången av år 1962.

58 §.

Beträffande skadestånd för varumärkesintrång som ägt rum innan lagen trätt i kraft skall gälla, utom vad som finnes stadgat om tioårig preskription, att talan är förlorad om den ej väckes senast år 1965.

Vad i 42 § föreskrives skall äga motsvarande tillämpning med avseende å intrång som nu sagts.

Det alla som vederbör hava sig hörsamligen att efterrätta. Till yttermera visso hava Vi detta med egen hand underskrivit och med Vårt kungl. sigill bekräfta låtit.

Stockholms slott den 2 december 1960.

GUSTAF ADOLF

(L. S.)

(Justitiedepartementet)

HERMAN KLING

c h
nit

är-
et-
av
rö-

on-
ler
re-

1e-
1e-
1e-

ar-
1e-
1e-

